

ΕΣΤΙΑ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΙΔΡΥΘΕΝ ΤΩ 1876

Βραβευθὲν ὑπὸ τοῦ ἐν Παρίσιος Συλλόγου πρὸς ἐνίσχυσιν τῶν ἑλληνικῶν σπουδῶν,
ἀξιωθὲν ἀργυροῦ μεταλλίου ἐν τῇ Ἐκθέσει τῆς
Δ' Ὀλυμπιάδος καὶ χαλκοῦ ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει τοῦ 1889.

1895.

Ἐν Ἀθήναις, 22 Ἰανουαρίου.

Ἀριθ. 4.

Τιμὴ συνδρομῆς ἑτησίας καὶ προπληρωτέας: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν δρ. 8
διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10. — Τιμὴ φύλλου: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν
δρ. 0,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 0,20.

Διὰ καταχωρήσεις ἀγγελιῶν ἐν τῇ τελευταίᾳ σελίδι κτλ. γίνονται ἰδιαίτεροι
συμφωνίαι. — Γραφεῖον: ὁδὸς Νομισματοκοπείου ἀριθ. 7 παρὰ τὴν
Διεύθυνσιν τῆς Ἀστυνομίας.

ΜΙΑΝ εὐχάριστον ἐκπληξίν ἐπεφύλασσαν εἰς τοὺς παρ' ἡμῖν λογίους ὁ σχηματισμὸς τῆς νέας Κυβερνήσεως. Μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς συγκατελέχθη συνάδελφος ἐκ τῶν διαπρεπεστέρων καὶ προσφιλεστέρων, ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος, ὡς Ὑπουργὸς ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως.

Σπεύδει νὰ διερμηνύσῃ τὴν ἰδιαιτέραν ταύτην χαρὰν τῆς κοινωνίας τῶν γραμματέων ἢ «Εἰκονογραφημένη Ἐστία» ἢ πρωτίστως συμεριθεῖσα αὐτήν, καὶ δημοσιεύει σήμερον τὴν εἰκόνα τοῦ νέου Ὑπουργοῦ, γνωρίζουσα εἰς τὸν ἤδη εὐρύτερον κύκλον τῆς τὴν συμπαθῆ φυσιογνωμίαν τοῦ ἀνδρός, τὰ ποικίλα φιλολογικὰ ἔργα τοῦ ὁποίου ἐπὶ μακρὸν ἐγοήτευσαν καὶ ἐδίδαξαν τοὺς ἀναγνώστας τῆς. Ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων συντακτῶν τῆς *Εἰκονογραφημένης Ἐστίας* ὁ κ. Ἄγγελος Βλάχος, ἀπὸ τοῦ πρώτου φύλλου τιμήσας τὸ περιοδικὸν διὰ τῆς πολυτίμου συνεργασίας του, εἰς αὐτὸ ἔδημοσίευσεν καὶ τοὺς γλαφυροὺς τοῦ στίχους καὶ τὰ ἀνθηρότατά του χρονογραφήματα καὶ τὰς περισπουδάστους κριτικὰς διατριβὰς καὶ τὰς ἀπαραιμίλους ἐκεῖνας μεταφράσεις τῶν ἀριστουργημάτων τῆς συγχρόνου φιλολογίας, — ἔργα τῆς ὁποίας ἐπὶ μακρὸν θὰ ζήσῃ ἡ μνήμη.

Περιστάσεις καὶ ἀσχολῖαι ἀπεμάκρυναν αὐτὸν κατόπι τοῦ κύκλου τῶν τακτικῶν συνεργατῶν. Ἀλλὰ τὸ ἀλησμόνητον παρελθὸν συνέδεε τόσοσιν τὸ ὄνομά του μὲ τὸ τοῦ ἡμετέρου περιοδικοῦ, ὥστε, ἐκτὸς τῆς ἐλπίδος τὴν ὁποίαν μᾶς ἐμπνέει πάντοτε, μεθ' ὅλον τὸν σημερινὸν χωρισμὸν, τὸ προσεχὲς μέλλον, οὔτε ἡ *Εἰκονογραφημένη Ἐστία* εἶνε δυνατόν νὰ θεωρήσῃ ξένον πρὸς αὐτὴν τὸν Ἄγγελον Βλάχον, οὔτε ἐκεῖνος τὴν *Εἰκονογραφημένην Ἐστίαν*, ὑπὲρ τῆς

ὁποίας τόσοσιν δεικνύει ἀκόμη ἐνδιαφέρον. Ἄλλως τε ἐν περιοδικόν, ἐπὶ πολλὰ ἔτη ζῆσαν, δὲν διαφέρει πολὺ ἀπὸ ἑνα οἶκον ἀρχαίων. Οἱ νέοι διαδέχονται τοὺς παλαιούς· ἡ νέα ζωὴ εἶνε ἡ ἀμείωτος συνέχεια τῆς παλαιᾶς· καὶ ἂν μεταβάλλωνται τὰ πρόσωπα,

Ἄγγελος Βλάχος
Ὁ νέος ἐπὶ τῆς Παιδείας Ὑπουργός

ἢ παράδοσις καὶ ἡ κληρονομικότης μεταδίδει τὰ ἴδια αἰσθήματα καὶ πρὸ πάντων τὸ οὐκὸν καὶ τὸ πατρικὸν ἐκεῖνο φίλτρον, τὸ ὁποῖον τόσοσιν στενωῶς συνδέει τοὺς νέους μὲ τοὺς παλαιούς, πρὸς συγκρότησιν μόνου καὶ ἐνιαίου οἰκοδομήματος.

Βιογραφία ἐκτενὴς τοῦ Ἀγγέλου Βλάχου ἔδημοσιεύθη ἄλλοτε ἐν τῇ *Εἰκονογραφημένῃ Ἐστίᾳ* ὑπὸ τοῦ κ. Ρούκη. Ἐκεῖ παραπέμπομεν τοὺς ἐπιθυμοῦντας νὰ μάθουν

περισσότερα ἀπὸ τὸν σύντομον χαρακτηρισμὸν, τὸν ὁποῖον μᾶς ἐπιτρέπει σήμερον ὁ χρόνος: Ὁ Ἄγγελος Βλάχος ἐτιμήθη καὶ ἐτίμησεν ἕως τὸρα τὰ ὑψηλότερα ἀξιώματα τῆς πολιτείας. Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐξωτερικῶν, Νομάρχης, Πρέσβυς, Ὑπουργός... Ἄλλ' ἔμεινε καὶ θὰ μείνῃ πάντοτε λόγιος, τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων θεωρῶν κατὰ βάθος ὡς τοὺς μόνους καὶ ἀληθεῖς αὐτοῦ συναδέλφους. Ὑπὸ τοιούτων, φίλων ἀγαπητῶν πάντοτε καὶ εὐπροσδέκτων, περιεστοιχῆθη καὶ ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ αὐτοῦ γραφείῳ ἐν τῷ Ὑπουργείῳ, τὴν ἡμέραν καθ' ἣν ἀνέλαβε τὰ νέα αὐτοῦ καθήκοντα καὶ ἐδέχθη τὰ θερμὰ καὶ εὐλικρινῆ συγχαρητήρια πάντων. Ἰδιαιτέρον δὲ χαρακτηριστικὸν εἶνε τοῦτο, ὅτι καὶ τὴν ὥραν ἐκεῖνην ἀκόμη ὠμίλησε μετ' αὐτῶν περὶ ποιήσεως καὶ μάλιστα, — ἂν θέλετε, — περὶ τῶν συννέτων τοῦ κ. Γρυπάρη, τῶν δημοσιευθέντων ἐσχάτως ἐν τῇ *Εἰκονογραφημένῃ Ἐστίᾳ*... «Σκαρβαῖοι καὶ Τερακόττες»! Οἱ γνωρίζοντες τὰς περὶ γλώσσης καὶ ποιήσεως ιδέας τοῦ κ. Βλάχου καὶ προπάντων αὐτὸν τὸν ἴδιον, φαντάζονται πλέον πῶς ἐπρόφερε μορφαζῶν καὶ πῶς ἐπὶ τὸ ἀστυϊότερον διέστρεψε τὰς λέξεις τοῦ ξενοτρόπου τίτλου. Ἄλλὰ τὸ εἶπομεν καὶ ἄλλοτε. Τοὺς φίλους τῆς καὶ τοὺς συνεργάτας τῆς ἢ *Εἰκονογραφημένης Ἐστίας* ἐκλέγει ἐκ τοῦ κύκλου τῶν ἐχόντων ἀξίαν, ἀνεξαρτήτως φιλοσοφικῶν ἢ φιλολογικῶν πεποιθήσεων· ἀγαπᾷ δὲ καὶ τιμᾷ πάντα ἔχοντα νὰ εἴπῃ κάτι καὶ δυνάμενον νὰ το εἴπῃ μὲ τέχνην καὶ μὲ γνώσιν. Καὶ τὰ προσόντα ταῦτα ποῖος εἴμπορεῖ νὰ καυχήθῃ ὅτι τὰ ἔχη περισσότερο ἀπὸ τὸν Ἄγγελον Βλάχον;

17 Ιανουαρίου

Μόλις είχαμεν αποθέσει την γραφίδα, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς τελευταίας μας...

— Τὸ παραρτήμα καὶ ἡ παραίτησις τῆς Κυβερνήσεως!

Οὕτως ἀντελαλήθη ἀνὰ τὴν πρωτεύουσαν, τὴν διατελοῦσαν ἐτι ὑπὸ τὸν πυρετὸν...

Ἡτο ἡ ἔβδομάς τῶν παραρτημάτων, ὅπως ἡ προηγουμένη ἦτο ἡ ἔβδομάς τῶν συλλαλητηρίων...

Καὶ τὸ μέγα γεγονός, τὸ μετὰ τῆς ἀγωνίας ἀναμενόμενον, ἀπερρόφησε κάθε ἄλλο καὶ εἰς τὸν τύπον καὶ εἰς τὴν κοινωσίαν...

Θακολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς τὸ γενικὸν ρεῦμα. Δὲν θὰ ὀμιλήσωμεν περὶ οὐδενὸς ἄλλου...

Εἰξεύρετε καλά ὅτι τὰ παραρτήματα ὡς κύριον σκοπὸν ἔχουν τὴν πενταρολογίαν, καὶ ἤξεύρετε ἀκόμη ὅτι ὑπάρχουν παραρτήματα ἀληθῆ, καὶ παραρτήματα πλαστά...

Τὰς μεγάλας ἠθικοφιλοσοφικὰς αὐτὰς ἀληθείας ἐγνώριζεν ὑπὲρ πάντα ἄλλον ὁ καλὸς μου φίλος Κ* καὶ ἔτρεφε τὴν δικ-

πιστίαν πρὸς τὰ παραρτήματα, ὄστε οὐδέποτε ἠγόραζε. Τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἦτο ἀναμμένος εἰς πόλεμος, ὁ ὁποῖος...

Μίαν ἡμέραν ὅμως δὲν ἐδυνάθη νάνθηξαι εἰς τὸν πειρασμὸν. Ἐπρόκειτο νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν ἐξοχὴν, ὁπόθεν δὲν θὰ ἐπέστρεφε...

— Τὸ παραρτήμα καὶ τὰ νέα τοῦ πολέμου!

— Ἀς τὸ ἀγοράσω, εἶπε, μιὰ φορὰ κ' ἐγὼ στὴ ζωὴ μου...

Καὶ πραγματικῶς ἐφώνησε τὸν ἐφημεριδοπῶλιν καὶ ἠγόρασε τὸ παραρτήμα. Τὸ πρῶγμα δὲν ἔγινε μετ' ὄσων φαντάζεσθε...

«Σήμερον στερούμεθα εἰδήσεων ἐκ τοῦ θεάτρου τοῦ πολέμου!»

Η ΣΑΦΗΝΕΙΑ ΚΑΙ Η ΑΣΑΦΕΙΑ ΕΝ ΤΗ ΠΟΙΗΣΕΙ

Σιγῶν, ἡ κρείττονα αἰγὴς λέγειν.

Ὅ, τι ὀνομάζομεν σαφήνεια ἐν τῇ ποιήσει δὲν εἶνε ἀπολύτως καὶ πάντοτε πλεονέκτημα, καθὼς καὶ ὅ, τι καλοῦμεν ἀσάφεια δὲν εἶνε ἀπολύτως καὶ πάντοτε ἐλάττωμα...

Ὁ μέγας Δανὸς κριτικὸς, ὁ Γεώργιος Βράνδες, συνέγραψε πραγματείαν περὶ τοῦ Ἰώβ, τοῦ ἀριστουργήματος τῆς βιβλικῆς ποιήσεως. Ἐν ταύτῃ παραλληλίζει μετὰ μετὰ ἀναλυτικῆν ἀκριβείαν τὰ στοιχεῖα...

τὰ πράγματα ρητορικῶς, φιλοσοφικῶς, μεθολογικῶς. Οἱ Ἑβραῖοι δὲν ἀναλύουν, δὲν λογιεῖνται, δὲν συμπεραίνουν κατ' ἀκολουθίαν...

Καὶ εἰς ἄλλα μέρη τῶν φιλοσοφικοῦστορικῶν συγγραμμάτων τοῦ ὁ μεγαλάνωμος Ταῖν, ἰδίᾳ δὲ εἰς τὸν πρῶτον τόμον τῆς «Ἱστορίας τῆς Ἀγγλικῆς φιλολογίας»...

Ἐν γένει τὸ γερμανικὸν πνεῦμα μὴ τὴν ἰσχυράν, ζοφερὰν, ἀτάκτως δὲ καὶ ἀκανόνιστως βαίνουσαν φαντασίαν του, ζοφῶς...

πνεῦμα, τὸν Σαίξπηρ, τὸν Γκαίτε, τὸν Κάρλαιλ πρὸς τὸν Ρακίναν, τὸν ἄββαν Prevost (τὸν συγγραφέα τῆς Μανὸν Λεσκῶ) καὶ τὸν Καρτέσιον, ἀνευρίσκει τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος...

Ἄξιος μαθητὴς τοῦ Ταῖν, ὁ Παῦλος Μπουρζέ, τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ ἐπαναλαμβάνει εἰς τὴν ψυχολογικὴν μελέτην του περὶ τοῦ Ἑλβετοῦ φιλοσόφου Ἀμιέλ. Ἀντιπαραβάλλον τὸ γερμανικὸν πρὸς τὸ λατινικὸν...

πνεῦμα, τὸν Σαίξπηρ, τὸν Γκαίτε, τὸν Κάρλαιλ πρὸς τὸν Ρακίναν, τὸν ἄββαν Prevost (τὸν συγγραφέα τῆς Μανὸν Λεσκῶ) καὶ τὸν Καρτέσιον, ἀνευρίσκει τὰ χαρακτηριστικὰ στοιχεῖα τοῦ γερμανικοῦ πνεύματος...

Ὁρμώμενος ἀπὸ ἄλλον, ἀλλὰ σχετικὸν κύκλον ἰδεῶν ὁ Αἰμίλιος Ἐννεκὴν, ὁστις ὑπέδειξε νέους δρόμους εἰς τὴν κριτικὴν ἐπιστήμην, ἐν τῇ συγγραφῇ του περὶ Ἐπιστημονικῆς Κριτικῆς, διακρίνει τρία εἶδη ἐκφράσεως ἐν τῇ ποιήσει καὶ τῇ καθόλου καλλιτεχνίᾳ...

3

Η ΕΞΟΧΗ

Προβαίνει ο ήλιος σ' όλη του τη χάρη
Κι' από λάμψη τούς κάμπους πλημμυρίζει.

Εδώ κυττάς περιήφανο μοσχάρι
Στ' όλοξανθο σιτάρι να βαδίσει,

Μύριες άξινες σκάφτουνε τη γη
Κι' ύψωμένες 'ς τόν ήλιο λαμπυρίζουν,

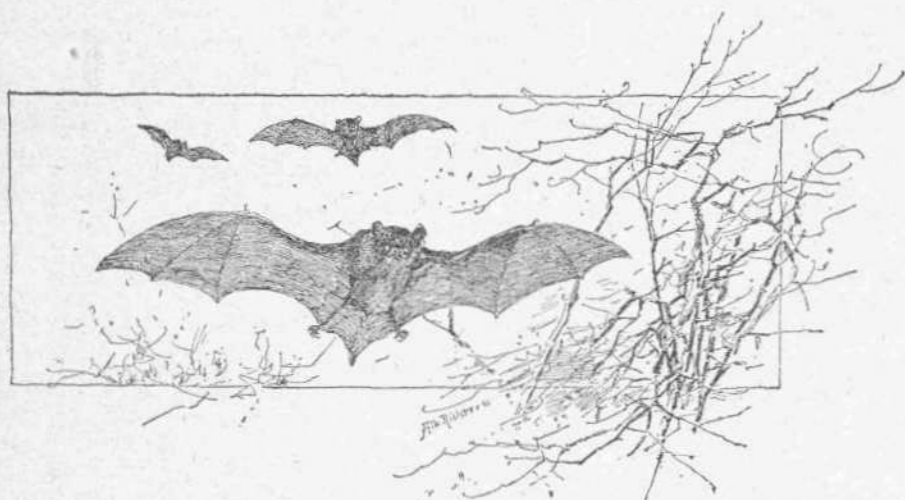
Κ' ένδ' θωρείς τά σπιτία να καπνίζουν,
'Άλλο πειά δέ γροικάς τη χαραυγή

4

ΚΑΡΔΙΑ ΚΑΙ ΝΟΥΣ

Γράψε, ή καρδιά παντοτεινά φωνάζει,
Για τή γλυκειά του κόσμου έλευθερία,

Κύτταζε αυτή την κτίσι π' ευωδιάζει
Και ψιθυρίζει άγάπτι κι άρμονία,

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ

— Δέ μου λές τί έπαθες έφές τά με-
σάνυχτα, κι άνέβαινες τή σκάλα σάν πα-
λαβός;

— Τρελλός ήσως, μεθυσμένος όχι. Νά
τί μου έτυχε' μά να μην τό πής κανενός,
γιατ' είναι και ντροπής.

Κι' όταν θελήσω ό δύστυχος να γράψω
Μέσα ή καρδιά 'ς τά στήθη λαχταρίζει
Κι' από θυμό κι' από ντροπή θά κλάψω.

ΤΟ 1894

Πέντε λεπτά τής ώρας σ' άπομένουν,
Χρόνε σκλήρθε, για πάντα να κρυφτείς,

Για πέσμοντο την ύστερη στιγμή σου,
Χρόνε σκλήρθε, ποιά μώφερες χαρά;

'Αφ' τά χαρτιά του ό κόσμος θά σέ σβύση,
'Αλλά ποιός θά σέ σβύση άφ' την καρδιά;

Μεσάνυχτα σημαίνουν και προβαίνει
Καινούριος χρόνος που σκορπιά ζωή,

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΩΚΗΣ

σουνε θάρρος. 'Ως τόσο του κάκου' άς
λείπουν κ' οι συμβουλές τους και τό καλό
τους.

Σηκώθηκ' άξαφνα από κεί που κοι-
τουμον ξαπλωμένος, και κάθησα στην
καρέγλα, κοντά στό τραπέζι.

Είπα μια στιγμή, άς έρθουν! πρώτη
φορά δέ θά είναι. Αυτοί μένοχλουν τώρα,

Νά, ακόμα μερικά τίκ, και θά χτυπή-
σουν οι δώδεκα... Καλέ δέ λές πώς είσαι
τρελλός!

Τό χτύπημα ως τόσο του κουδουνιού έπα-
ψε, σταμάτησα και γώ τό περπάτημα χωρίς
να τό θέλω.

Αναψα τό κερί, είδα πάλι από τή μιά,
άπό τήν άλλη, από πίσω μου, και γλί-
γορα γλίγορα σκυθώ και σβύνω τή λάμ-
πα.

Αναψα τό κερί, είδα πάλι από τή μιά,
άπό τήν άλλη, από πίσω μου, και γλί-
γορα γλίγορα σκυθώ και σβύνω τή λάμ-
πα.

Πόρτα. 'Ανοίγω τήν πόρτα, ρίχτω άλλη
μιά ματιά από πίσω μου, και καθώς κοι-
τάζα από πίσω, σκουτούφλησα κάπου,

Εδώ δουλεύει ό εργατικός, ό φούρναρης
που βάζει τά ταψιά 'στό φούρνο και τό ξύλο
του φτυαριού του ξεπετιέται ξαφνικά ως τά

— 'Αλλοίμονο! Και θέλεις να μ'ας μά-
θης κ' έπιστήμη, και μάλιστα γιατρική!

ΑΡΓΥΡΗΣ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΟ ΚΑΤΩ ΣΙΝΤΡΙΒΑΝΙ

Μπροστά εις τό Παλγό-Τζαμί, πίσ' από τό
Μοναστηράκι, του όποιου τό Ιερόν βήμα τριαν-
ταφυλλί προβάλλει ανά μέσον του ρυπαρού,

Είπαι του Μαγιάου τριαντάφυλλο, άστρο όλοφώτεινο
[του ούρανού]
'Αξία τά κάλλη σου τά υπερβάματα!

Και τής νυκτός έπελθούσης, φεύγουν οι
[ματιά μου,]
Είπαι του Μαγιάου τριαντάφυλλο, άστρο όλοφώτεινο
[του ούρανού]

εργατικός, πηγαίνουν σπίτι των, κλείνουν τά
μαγαζιά ένωρίς και ένα μόνον μαγέρικο,
που δίδεται πατωάς, άπομένει ανοικτόν και τό

ΓΕΡΑΣΙΜΟΣ ΒΩΚΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Νέον άέριον έν τή άτμοσφαιρά.

'Η Χημική 'Εφημερίς γράφει περί τής
έτησίας συνελεύσεως τής έν Λονδίνω Βασιλι-
κής 'Εταιρίας, έν ή ό προεδρεύων λόρδος Κέλ-
βιν, δηλαδή ό περιώνυμος φυσιοδίτης Θόμ-
σων, έκμειν ένδιαφερούσας άνακοινώσεσι περί
του νεωστί έν τή άτμοσφαιρά άνακαλυφθέντος
άερίου.

Οί άστακοί, όπως και οι καρκίνοι, έχρουν
έν τώ όστράκω αυτών μίαν κυανήν ή σκοτει-
νόχρουν χρωστικήν ουσίαν, τήν όποιαν παρα-
λαμβάνει τό ζέον ύδωρ όταν μαγειρευθώσιν,

